

दृश्यन्ते वै महाराज शरैश्चक्राः सहस्रशः । तथैव पार्थितो राजन् द्रौणिमाहवशोभिनं ।
 शरैः संकादयामास सूतपुत्रस्य पश्यतः । राधियोऽपि महाराज पाञ्चालान् सह पाण्डवैः ।
 द्रौपदेयान् युधामन्युं सात्यकिञ्च महारथं । एकः संवारयामास प्रेक्षणीयः समन्ततः ।
 धृष्टद्युम्नस्तु समरे द्रौणेश्चिच्छेद कार्मुकं । तदपास्य धनुर्द्रौणिरन्यदादाय कार्मुकं ।
 वेगवान् समरे घोरं शरांश्चाशीविधोपमान् । स पार्थतस्य राजेन्द्र धनुः शक्तिं गदां ध्वजं ।
 हयान् सूतं रथञ्चैव निमेषाद्ग्रधमच्छरैः । स च्छिन्नधन्वा विरथो हताश्वो हतसारथिः ।
 खड्गमादत्त विपुलं शतचन्द्रश्च भानुमत् । द्रौणितदपि राजेन्द्र भलैः विप्रं महारथः ।
 चच्छेद समरे वीरः क्षिप्रहस्तो दृढायुधः । रथादनवरूढस्य तदद्भुतमिवाभवत् ।
 धृष्टद्युम्नं हि विरथं हताश्वं क्षिन्नकार्मुकं । शरैश्च बद्ध्वा विद्धमस्त्रैश्च शकलीकृतं ।
 नाशकद्वरतश्चेष्ट यतमानो महारथः । तस्यान्तमिषुभीराजन् यदा द्रौणिर्न जज्ञिवान् ।
 अथ त्यक्त्वा धनुर्वीरः पार्थतं त्वरितोऽन्वगात् । आसीदाश्ववतो वेगस्तस्य राजन्महात्मनः ।
 गरुडस्यैव पततो जिघृक्षोः पन्नगोत्तमं । एतस्मिन्नेव काले तु माधवोऽर्जुनमब्रवीत् ।
 पश्य पार्थ यथा द्रौणिः पार्थतस्य बधं प्रति । यत्नं करोति विपुलं हन्याच्चैनं न संशयः ।
 तं मोचय महाबाहो पार्थतं शत्रुकर्षण । द्रौणेरस्थमनुप्राप्तं मृत्पारास्थगतं यथा ।
 एवमुक्त्वा महाराज वासुदेवः प्रतापवान् । प्रैषयन्तुरगांस्तत्र यत्र द्रौणिर्यवस्थितः ।
 ते हयाश्चन्द्रसङ्काशाः केशवने प्रचोदिताः । आपिवन्त इव व्योम जग्मुर्द्रौणिरथं प्रति ।
 दृष्ट्वा यान्तौ महावीर्यावुभौ कृष्णधनञ्जयौ । धृष्टद्युम्नबधे यत्नं चक्रे राजन् महाबलः ।
 विवृण्वमाणं दृष्ट्वैव धृष्टद्युम्नं नरेश्वर । शरांश्चिन्नेप वै पार्थो द्रौणिं प्रति महाबलः ।
 तेशरा हेमविकृता गाण्डीवप्रेषिता भृशं । द्रौणिमासाद्य विविशुर्बल्ल्मीकमिव पन्नगाः ।
 स विद्धस्तैः शरैर्घोरैर्द्रौणपुत्रः प्रतापवान् । उत्सृज्य समरे राजन् पाञ्चाल्यममितौजसं ।
 रथमारुरुहे वीरो धनञ्जयशरार्दितः । प्रमृष्टश्च धनुः श्रेष्ठं पार्थं विव्याध सायकैः ।
 एतस्मिन्नन्तरे वीरः सहदेवो जनाधिप । अपोवाह रथेनाजौ पार्थतं शत्रुतापनं ।
 अर्जुनोऽपि महाराज द्रौणिं विव्याध पत्रिभिः । तं द्रौणपुत्रः संक्रुद्धो बाहोरुरसि चार्पयत् ।
 क्रोधितस्तु रणे पार्थो नाराचं कालसन्धितं । द्रौणपुत्राय चिन्नेप कालदण्डमिवापरं ।
 ब्राह्मणस्यास्यदेशे स निपपात महाद्युतिः । स विह्वलो महाराज शरवेगेन संयुगे ।
 निषसाद रथोपस्थे वैक्लव्यश्च परं ययौ । ततः कर्णो महाराज व्याधिपद्मिजयं धनुः ।
 अर्जुनं समरे क्रुद्धः प्रेक्षमाणो मुहुर्मुहुः । दैरयश्चापि पार्थेन कामयानो महारणे ।
 विह्वलं तन्तु वीज्याय द्रौणपुत्रश्च सारथिः । अपोवाह रथेनाजौ त्वरमाणो रणजिरात् ।
 अथोत्क्रुष्टं महाराज पाञ्चालैर्जितक शिभिः । मोक्षितं पार्थतं दृष्ट्वा द्रौणपुत्रश्च पीडितं ।
 वादित्राणि च दिव्यानि प्रावाद्यन्त सहस्रशः । सिंहनादांश्च चक्रुस्ते दृष्ट्वा संख्ये तदद्भुतं ।

१८४५

१८५०

१८५५

१८६०

१८६५

१८७०